

Rosenströmska "hotellen" vid Kindstu- och Grefthuregatorna : stockholmsinte...

59 C Br.

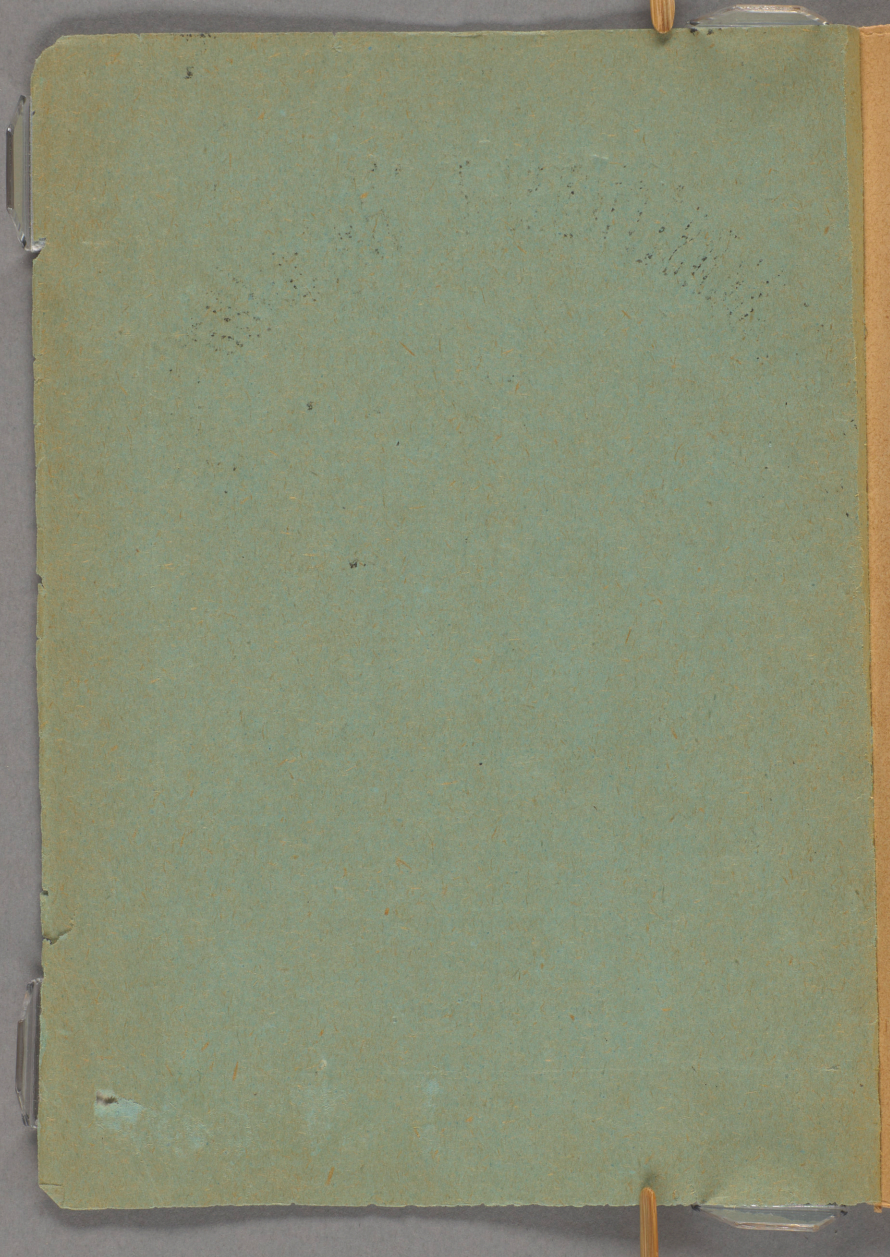
Romane
Sv.
(Rr)
o
1894

Rosenströmska 'Hotellen'
vid
Kindsta- och Greffhuregatorna

Stockholmsinteriörer
af
En "Nattfjäril".

Pris 25 öre.

Rosenströmska 'Hotellen'
vid
Kindstu- och Greffhuregatorna

Stockholmsinteriörer

af

En "Nattfjäril".

Stockholm & Liljeholmen 1894
Ejoviks Bektjeren (Oskar Pettersen)

KAP. I.

Jäsningsperioden.

I broschyrserien "Stockholms Nattfjärilar" ha vi sökt skildra prestinnorna och offren i dessa alls icke åt gudinnan Vesta helgade tempel och framställt några scener ur det lefnadssätt, som der föres.

För omvexlings skull och i hopp att intressera den välvillige läsaren, fullständiga tafelan och klargöra några af vår tids moraliska ståndpunkter, skola vi nu söka beskrifva en af dessa personligheter, som af snöd vinning ockra på lasten och lefva högt och bädda mjukt åt sig med lättsinnet till bolster och sinligheten till täcke.

Men som dylika personer naturligtvis alltid äro obskura personligheter, hvilkas föregående äro högst dunkla och hela deras lifsgärning klandervärd, hvarför de helst smyga sig fram i mörkret, så är det omöjligt att lemna annat än blott en konturteckning. Dessa taflor skulle också om de framställes i hela sin nakna fulhet, blifva alltför mycket realistiska, ja, vederstyggliga, hvarför vi skola så mycket som ämnets natur tillåter beslöja dem, detta så mycket hellre, som det ingalunda är meningen att härigenom uppmuntra och egga till lättsinne, last och skörlefnad, utan alldeles tvärtom, söka att afskräcka och varna.

Låt oss göra början med en, för ett stort antal af Stockholms invånare ej obekant personlighet, *Hjalmar Rosenström* och hans "trogna" följeslagarinna genom lifvet, *Mathilda Skogh*. slutligen fru Rosenström.

Sällan eller aldrig ha väl några människor med mildre skäl burit ett så blomstrande namn. De borde snarare hetat Tistelsnår, Bläckfisk eller Mauzanilla.

Om det är sant att hvarje människa, enligt några fysiologers påstående, bär vålnad af ett djur, uttryckande deras själsriktning, så är svårt att säga om Rosenström mest liknade en räf eller en hyena, hvilka djur, som bekant helst, ja, nästan uteslutande, bedrifva sitt ge-

schäft i mörkret och gå på as. Och mörker kunde han i sanning behöfva, och beträffande asena, så söker ju kaka alltid maka.

Han var till det yttre en liten obetydlig karl, som till på köpet, fullt konsekvent var halt, hvilket sista lyte han fick, då han från en börsbal sparkades utför trapporna. Han var en mager karl med ett litet ljuslätt ansigte, hade små grisögon, fulla af falskhet och f—ns-tyg; nedre delen af ansigtet smalnade af till en spetsig haka, omgifven af ett par stackota, rödblonda polisonger, rätt mycket framskjutande näsa öfver en mun med tjocka läppar. Som man ser, ett rätt troget porträtt af en räf eller hyena, hvilken likhet ytterligare kompletterades genom ett utprägladt uttryck af smygande list, parad med feghet. Öfver det hela låg dessutom ett drag af djurisk råhet och sinlighet. Porträttet är, som läsaren finner, ej just vackert, hvilket vi ej kunna hjälpa, men att det är fotografiskt likt taga vi på vårt ansvar.

Till sitt yttre var han alltid valkladd, för att ej säga elegant, i pels, cylinder, guldur med vidhängande ketting af guld m. m., men det var och förblet blott den hvitmenade griften, ty derunder fans den mest stinkande dypöl, det största möjliga moraliska förderf, paradt med den mest hänsynslösa egoism och fräckhet.

Här nedan lemnas några konturer af mannens lefnadshistoria.

Hvar mannen i fråga är född, är ej så noga bekant, ej heller hvilka hans föräldrar voro.* Alltnog, han började sin bana som bokbindarelärling, men som han ej ens kunde lägga band på sin fräcka, cyniska natur, så dugde han väl ej heller att sätta band på böcker, hvadan han beslöt att välja ett annat vitæ genus, mer öfverensstämmande med hans smak och sinnelag. På något outransakligt sätt kom han i besittning af några hundra kronor.** Nu var det färdigt, och nu skulle det börjas.

Han hyrde nu fyra å fem s. k. handelslägenheter eller rättare kyffen vid Glasbruksgatorna och omnejden, inrättade dem till s. k. cigarrbodas (deraf tog han sig sedan titeln "cigarrfabrikör") och satte ett par nyfver på hvarje ställe. Men i stället att löna dem, fingo de betala honom 5 kronor hvardera pr dygn, mot att fritt få disponera det inre rummet. Vinsten å i lokalerna försålda varor, såsom porter, öl,

* Född i Stockholm, der hans far var snickare.

Korrekturläsarens anm.

** En af R:s dåliga fruntimmersbekanta stal från en herre, som besökt henne, 300 kr. och lemnade dem i förtroende till R, hvilken naturligtvis missbrukade detta förtroende och använde de stulna pengarne för egen del.

Korrekturläsarens anm.

champagne och andra viner, var dock hans. Och undan gick det, affären var god, att ej säga briljant. Rosenström, som ännu ej var halt och riggat upp sig, fint af bara tusan, förde sjelf att börja med kunder till sina nästen, och det dröjde ej länge, innan trafiken blef liflig. Han behöfde ej längre sjelf vara Bauernfänger, det gick af sig sjelf. Han behöfde ej göra annat än gå omkring och hösta in pengar och, naturligtvis afgiftsfritt, undersöka om damerna förstodo sig på att väl bedrifva sin affär och göra det med smak och vederbörlig känsla.

Och i detta fall blef han snart en verklig förståsiggpåare. Han älskade ej den lugna, varma, känslofulla idyllen; när han seglade, älskade han sjögång, en gungande farkost, och tyckte om, då vågorna passioneradadt stötte kanten emot hans farkosts bräckliga bogspröt, strunt samma om passionen var spelad eller verklig. Lik en annan Odin seglade han djerft i alla vindar, ehuru masten kanske hade klen rigg.*

So n sagdt, pengar inhöstades, sådden gaf en gyllne skörd om också de gula, runda kornen voro nedsolkade. Men en affär, som står stilla och ej utvidgas, går ju på det hela bak-

* Redan vid 13 års ålder intogs han för venerisk åkomma å kurhuset vid Handtverkaregatan.

länges. Han gjorde derföre en utländsk "studieresa".

I hans ofvan tecknade porträtt saknas dock en för både räfven och hyenan rätt kännetecknande kroppsdel: en yfvig, mullig svans. Om han nu själf begrep denna brist eller en mestofelisk slump hjälpte honom — alltnog, han fann en särdeles passande sådan i — Mathilda Skogh. Ehuru sedermera på det innerligaste förenad med Rosenström och hela hans "affär" och derför förtjent af en särskild penn-teckning, vilja vi inskränka oss att säga:

Tjock och yfvig, gulgrå till färgen och placerad på rätt ställe var denna svans.

Följden af den utländska "studieresan" var, att huset N:o 5 Kindstugatan inköptes och inrättades till ett "tidsenligt", värdigt tempel åt gudinnan Venus. Att guden Bacchus äfven der fick sina porlande, skummande och berusande offer, hörde ju till affärens natur.

Mathilda Skogh sattes att hopsamla de gula kärfvarne, och Rosenström tröskade ur de gyllne kornen. Att han under tiden slog sig på skoghshandtering, bör ej falla någon förunderligt. Han fann det så lönande och förtjusande att irra omkring i denna skoghs lummiga parker och dolda snår, att han, i ett ögonblick af sinnesberusning, lär ha utlofvat att plantera

rosor der, ja, hela strömmar af rosor, d. v. s.
att gifta sig med Mathilda.

Vi skola längre ner fortsätta denna kärleksidyll, men nu till ett annat skede i denna verklighetsskildring.

KAP. II.

Mäster Hjalmar i borgen.

Som emellertid nämnt är, vännen Rosenström hade en orolig (skola vi våga begagna uttrycket) själ. kanske på sitt vis ärelysten. I etablissementet gick allt, under Skoghens hägn, sin gilla, eller kanske rättare, ogilla gång. På detta håll var intet vidare att göra. Skoghen skötte han när han hade lust dertill. Blef skötseln försummad, så skaffade sig Skoghen skötsel på andra, tillfälliga håll.

Rosenström behöfde dock verksamhet på annat sätt.

Härofvan hafva vi nämnt, att han började sin bana som bokbindare. Alltså en litterär sysselsättning. *Ou revien toujours a ces premiers*

amours (man återvänder alltid till sin första kärlek). Dock, han dugde ju ej till bokbindare, men litteratur skulle det vara, i mera fri, obunden stil.

Följden blef de allmänt bekanta flygskrifterna, som utkommo under det gemensamma namnet "Grisar". Falskhet och bedrägeri, öfversitteri och högmod, brott mot äktenskapslagarne skulle skoningslöst blottas och straffas med offentlighetens gissel. Till detta litterära företag behöfdes dock medarbetare. Han fann snart två å tre sådana lämpliga subjekter. Sjelf var han dock den strålande lifgifvande solen, omkring hvilken planeterna Heijne, Student-Olle och prestmannen Danielsson kretsade.

Detta var den synliga sidan af saken, medaljens framsida, men på baksidan inskrefvos hotelser eller s. k salmonibref, som i synnerhet att börja med, inbringade stora summor. Men det var rätt svårt att få tryckt dessa alster, som voro i hög grad cyniska i andemening och plumpa, råa till formen. Eget tryckeri skulle alltså köpas. Ett bondförsök gjordes först att "kugga" sig till ett sådant, men dervid gick det ej efter uträkning, ty följden blef en brinnande process, deri Rosenström ej dansade på rosor, utan till sist drog ett mycket kort strå.

Grislitteraturen fortsattes emellertid, dels

från egen officin och dels från Rosanders i Södertelje och motståndaren insulterades på det mest oförsynta sätt. hvilket ej hade annan följd, än ett sardoniskt smälöje hos den insulterade. Denne tänkte förmodligen: "skrattar bäst som skrattar sist". Och den gången svek ej ordspråket. Bondförsöket kostade vännen Rosenström en hel del hundralappar.

Och det hade väl gått an, om det stannat dervid, men så gick det ej, och för sin olycka kan ingen fly.

Menskligheten kom under fund med att det ej var så farligt att sätta sig till motvärn mot Grisarnes svinaktiga förtryck, och det blef snart nära nog ett insegel på förmögenhet, redbarhet och sjelfständighet att bli behandlad i denna litteratur. Oftast brydde man sig ej derom, lika litet som månen att en hundracka skäller på den.

Men emellanåt råkade man dock på het-sigare naturer, som ej togo saken så lugnt. Tryckfrihetsåtal väcktes, och vid ett sådant kom mästern Hjalmar i borgen, d. v. s. han fick en fyra månaders Långholmssejour. Han kom visst lös igen, men hans "ansvaring", Piculell hade sedan nästan permanent bostad på detta vackra ställe, tills R. slutligen afsände honom till andra sidan Atlanten. Hvad var väl detta annat än in effigie "mästern Hjalmar i borgen"?

Om Rosenström åtnjöt någon popularitet, så var den af mycket sorglig art. Nedanstående händelse, berättad af ett ögonvittne torde vara ett bevis derpå: Sagde meddelare satt en afton med ett par bekanta å Norrmalmskällaren, som då låg vid Norrmalmstorg i samma hus som sedan Jones restaurant existerat. Många personer voro inne på källaren och bland dem en stor, stark slagtare. Rätt som det var kom Rosenström och Heijne åkande i en droska och stannade utanför sagde källare, der de gingo in. Men de hade ej förr kommit in, förr än slagtaren reste sig, gick bort till R. och tilldelade honom en bastant örfil med de orden:

— Det var då förb—dt roligt att få tag i dig, din sakramenskade skurk!

— Skulle herrarne tillade han, vändande sig till de öfriga gästerna, vilja vara så goda att hålla vakt vid dörrarne, medan jag en liten smula garfvar det här skinnet, ty sådant skiinn skall sådan smörja ha?

Ingen enda gjorde ens min af att taga R:s parti, utan syntes med stor beredvillighet fullgöra slagtarens begäran.

Denne grep nu sin smidiga sega käpp, förfärdigad af en vara, hvarå slagtare hafva god tillgång, och trakterade R. med en så stark portion rammelbuljong, att han ej kunde bjuda till att gå, utan måste af Heijne bokstafligen

släpas åter ut i den väntande vagnen. Men R. låg i flera veckor till sängs till följd af den starka soppan.

Utanför hade emellertid samlats en hop nyfikna, men när man der fick reda på förhållandet, tyckte alla, att endast fullkomlig rättvisa var skipad. Ej heller gjordes min af att angifva saken för ordningsmakten.

Och den gången var ej allmänna omdömet vilseledt.

KAP. III.

Giftas.

Ett annat gammalt ordspråk: "när katten är borta, dansa mössen på bordet" jäfvades ej heller. Under den tid mästern Hjalmar var i borgen, lefdes litet rackare i N:o 5: det susade i skoghen. Huset var köpt och affären bedrefs i Mathildas namn. Det utlovade giftermålet hade blifvit uppskjutet gång efter annan och "min ros i skogen" hade aldrig blifvit uppläst eller välsignelsen uttalad af mästern Olof i korgen. Detta civiläktenskap var af löaste natur och bandet skört. Hvem kan då undra på om Mathilda under sådana förhållanden slet af det, in-tecknade huset, skrapade ihop så mycket mynt som möjligt och reste till Köpenhamn. Men snart slog Rosenströms frihétstimme. Att halta

iväg till "femman", finna dufvan bortflugen och upphäfvat ett tjut af raseri och saknad, var ju helt naturligt. Men att tjuta hjälpte nu ej. Nej, beslut och handling måste vara ett hos mannen. Guldklockan och kettingen åkte till "juden" och Rosenström till Köpenhamn. Att han då såg mer än vanligt rumphuggen ut, må ingen undra på, när han letade efter sin förrymda svans. Slutligen fann han den. Man kan, ej utan skäl, misstänka att några häftiga scener att börja med utspelats der, men när slutet är godt, är allting godt.

Vi finna snart vårt unga par ömt försonade i sällskap på återfärd till "den sköna synder-skan" vid Mälaren. Och snart firades ett ståtligt bröllop på hotell Phœnix, å 15 kr. pr kuvert, der champagnen flödade genom "lätta gardets" ginungagap, hvilket åstadkom den naturliga verkan, att hela sällskapet blefvo fulla som kajor.

På så sätt återförde Rosenström åtminstone en del af pengarne i sitt in-tecknade Eldorado vid Kindstugatan, der affären i rolighet fortgick till dess ett annat hus vid Grefthuregatan (N:o 8) inköptes, som inreddes till bo åt vårt kuttrande par. En hel mängd qvinliga tjenare anställdes. Och nu uppläts åter portarne för att mottaga gamla vänner och bekanta. Om dessa nu, berusade af den tydliga kärlekslycka, som blom-

strade inför deras ögon, och af porter eller champagne, skulle glömma sig qvar öfver nat- ten, på det mest tillmötesgående sätt uppassade af husets tjensteandar, må väl ingen understå sig att klandra det. Och läsaren kan tro att det var ett gästfritt hus. Ja, det hände till och med ej så sällan, att ett gästrum uppläts åt något ungt par (herrn med uppslagen krage och fruntimret djupt beslöjadt), som råkat glömma sin egen portnyckel hemma. Det var ju välvilligt och — kostade nästan ingenting!!

Och små grisar sågo allt emellanåt dagens ljus, men vår ärbare vän var alldeles oskyldig till dem. Ja — naturligtvis! Och de trenne planeterna kretsade omkring, *synbarligen* utan sol.

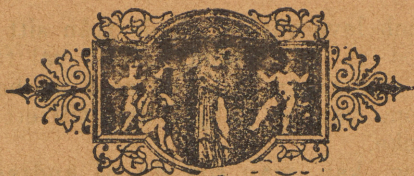
Men några gemena mördare eller rättare slagtare, som heta D. N., A. B., St. D., F t m. f. rotade sig tillsammans och utspredo det gemena ryktet, att desse små grisar ledo af svin- pesten. Ingen människa ville södermera höra talas om dem, långt mindre sluka dem med skandahungriga ögon och sinnen. De arma kräken sotdago. Sorgens beklagande ökar sak- naden. Och planeterna? Planeten Heijne gjorde han som de andra (grisarne neml.) tynade af

och dog stört ihjäl sig. Hå, hå, ja, ja! Skada på karl! Planeten Olle blef alldeles förlamad i — extremiteterna, kan ej gå. Har ingen sol att låna ljus och — pengar af mer. Men han söker sig nu tröst och värme litervis och gör i — hus. Hans hustru går omkring i hus och kokar och steker grisar och annat mat. "Tiderna förändras och vi med dem". Hvar prestmannen Danielson hamnat. känna vi ej till, men inte tro vi att han vistas i de saligas boningar*.

Men innan vi skiljas från gamla minnen, så låt oss leta fram ett par episoder från såväl Kindstugatan som Grefthuregatan i kronologisk ordning. Alltså att börja med:

* Han har gått till de sälla jagtmarkerna; liksom förf. tro vi ej att han hamnat i Vallhalls boningar.

Korrekturläsarens anm.

KAP. IV.

I röda rummet.

Här i Stockholm finnes en mycket bekant personlighet, som är känd under psevdonymen K. Ärr. Men han är nästan ändå mera känd i landsorten, med hvilken han drifver en lönande handelsrörelse. Han levererar nemligen hvarje vecka till alla landsändar färska ankor, hvilka, när de blifvit vederbörligen pressade, slukas af allmänheten som god spis. Det är en förtjenstfull man, ja, d. v. s. han förtjenar bra derpå. Och full är han, trots alla blå band, afven ibland.

Och nu bar det sig ej bättre, än att han, för att fullgöra en ankleverans i sällskap med sin fru, som lär vara särdeles förtjust i både

ankor och leverantörer, hade från sitt sommar-nöje rest in till staden. Efter väl förrättadt ärende sammantråffade de med en bekant familj, som vänligt inbjöd dem till ett besök å Mosebacke.

Nog kan man roa sig på andras bekostnad emellanåt, men dertill är ej K. Ärr själf rätt "beqväm"; undra därför på om han grep tillfället med begge händer. Och aftonen blef glad och vännen K. Ärr äfven, till och med mycket glad. Och otur hade han till på köpet, ty han, som på hemvägen af någon anledning behöft stanna en smula efter det öfriga sällskapet, råkade ut för en af Rosenströms "jagtnymfer", som sans façon enleverade den glada laxen och tog honom med till lokalen vid Kindstugatan.

Som man vet, är törstig oxen lätt ledd till brunnen. "De tu" kommo snart till ort och ställe, en särskild ringning framkallade snart den jättelike portvakten, hvars egentliga funktion bestod uti att kasta ut urkramade citroner och klå upp sådana, som saknade medel att betala skottpengar för i denna skoghsmark skjutet villebråd.

Man tågade upp för en trappa och kom in i ett rum, der han välkomnades af en siren, klädd i korta kjortlar, som läto synas ett par ovanligt små fötter, särdeles väl chauserade,

och ett par fina smalben och mycket lofvande vador. Hon var i öfrigt väl växt och hade en stilig, lagom utbildad byst samt ett rätt vackert ansigte med eldiga ögon, som villigt syntes bitalla äfven de djerfvaste önskingar. Hon kallades af sina kamrater för *gnistan*. Hon skulle antända, egga, locka och tubba syndare, förmå dem att bjuda etc., men i sista ögonblicket bli obeveklig, hvarigenom de arma varselerna tvungos att välja en annan qvarn. Först när alla lokaler voro upptagna, kom *gnistans* tur. Men i allra, allra sista hand fick jägaren jaga i skoghen. Derigenom fingo alla sin rätt, och förtjensten blef jemnare fördelad.

Vår man antändes genast af *gnistan*, föll i snaran bjöd på champagne öfver lag och fick slutligen inträde i röda rummet, det allra heligaste.

Men — men — han egde ej en vittne på sig. Det sista öret hade gått åt till frakt för ankorna. Fram på morgonen upptäcktes detta, men han slapp undan med att få lemna klockan och västen i pant och att få ett par feta örflar af portvakten och att med en spark, placerad just der räfvar, hyenor och andra djur ha svansen, bli förpassad ned i närmaste rännsten, der för tillfället morgonspolningen pågick. Han tyckte sig sjelf nästan vara en verklig anka, som dugtigt plaskade i vattnet. —

Hvad frun och familjen tänkte, vete gudarne, och alla de efterspaningar, som gjordes, både i mörka natten och arla morgonstund, ligga utom området för vår berättelse, liksom hvad som sedan passerade mellan vår ank-leverantör och hans fru.

Och nu till idyllen vid Grefthuregatan:

Natten var mörk, tunga skyar vräkte ned ofantliga snömassor och en skarp vestlig storm svepte hårdt om gathörnen och kommo snöflingorna att dansa en nästan hemsk polska och gaslågorna att häftigare än vanligt fladdra, hvilket gjorde luften ännu mörkare. Stormen kom i vild fart rusande utför Jakobsbergsgatan, strök uppför den lilla trappa, som ledde upp till Grefthuregatan och Styckjunkarebacken. Med vild fart tog den af åt höger och strök förbi Rosenströmska idyllen. Det var kusligt.

En tvåspänd släda körde med full fart rätt emot stormen och nalkades från Nybrogatan Rosenströmska huset, utanför hvilket den stannade.

En mörk, temligen fetlagd herre med stora svarta mustascher, nästan det enda man såg utanför den uppslagna pelskragen, steg ur slä-

dan En skarp ringning framkallade snart nog vakthafvande "jungfrun".

— Har De något varelse ledigt?

— Ja.

— Jeg tager det.

Det låg ett visst befallande tonfall i rösten, som något förbluffade "jungfrun". En minut derefter inträdde pelsmannen, förande vid armen en djupt beslöjad, högväxt, smärt dam, väl insvept i en dyrbar kappa. "Jungfrun", som förstod sig på att bedöma folk, ledsagade paret en trappa upp utan att säga ett enda ord. Hon införde dem uti två mindre, sammanhängande rum, som voro luxiöst möblerade. Det yttre, något större, var orneradt i blått och guld i Gustaf III:s stil, med svällande divaner och gueridoner och rätt hyggliga målningar på väggarna, föreställande scener ur bibeln, Susanna i badet Loth och hans döttrar m. fl. Det inre var en liten kokett sängkammare i modern stil, hållen i rödt.

Inom några minuter serverade "jungfrun" champagne, hvarefter herrn på norska sade henne, att de ville vara ostörda. Först efter sedan hon aflägsnat sig, aftogo de ytterkläderna. — — —

Vi skulle nog kunna beskrifva, hvad som derefter följde, men öfverlemna detta åt den välvillige läsarens egen inbillningskraft och er-

farenhet. Dessutom är vårt tidevarf så strängt sedligt — utanpå och justitieministern så sträng och har så många nitiska dräng, att vi falla ned ridån.

Må alltså en hvar efter egen smak sköta regien i de scener, som naturligtvis följde.

Rosenström hade emellertid, troligen vägledt af språket tagit reda på hvem mannen var och, naturligtvis af sedlig hänsyn, hårdt pressat citronen. — — Ett år derefter var mannen död — man påstod af gift. Qvinnan, som sedan ramlat af pinnen, som man säger, lever ännu — ett dåligt lif, men råkar i raseri hvarje gång hon hör Rosenströms namn.

Men nu återgå vi till lefnadshistoriens sista del.

KAP. V.

Die Beschte eines Thoren.

Vi äro fortfarande kvar i huset vid Grefthuregatan, men nu är idyllen slut — endast den kärfva, oundvikliga, nakna verkligheten finnes kvar.

Vi befinna oss i ett elegant sofrum, två trappor upp. De tunga gardinerna äro noggrant sammandragna framför fönsterna och släppa blott in en knapp halfdager. Vid inträdet möter oss en instängd, qvaf luft, mättad med en skarp lukt af medikamenter. Allt utvisar, att det är ett sjukrum. Första ögonkast på sängen visar oss ock ett ända till spöklikhet aftärdt ansigte, med askgrå kinder och in-

sjunkna, halfbrustna ögon. Öfver detta ansigte hvilat ett uttryck af räddsla och förfäran, fasa och djup ångest. Det är Rosenström, som ligger på sin dödsbädd. Han hade kräftan, en bild af hans eget genomruttna lif — ett frätande kräftsår.

Hans synes fasa för ensamheten och kastar emellanåt en blick på den i en stol ett stycke från sängen tillbakalutade qvinnan. Hennes ansigtsuttryck utvisar liknöjdhet och leda, parade med trots. Ej ett drag af känsla och medlidande kan spåras deruti. Trots sina plågor synes den sjuke märka detta. Han tycker sig visst vara ännu mer ensam och öfvergifven af både gud och menniskor.

Gud — har du någonsin tänkt på honom förut, syndare? Men nu kanske gör du det. Ångestsvetten utpressas på ditt bleka ansigte — dina magra händer famla omedvetet omkring på täcket, liksom för att söka ett enda halmstrå att gripa i och söka rädda dig ur den afgrund, dit du nu håller på att sjunka. Du finner intet, raseriet griper dig, yrseln öfverväl digar dig, men först då bli dina lidanden out-sägliga. Du kastar en glödande blick omkring dig.

— Bort, eländiga spöke... hvem är du, som glör på mig med dina tomma ögonhål... ah... du har en lie i din hand... ett nära tomt

tinglas... skulle du vara döden... hu!... hjälp...
 bort, eländiga gyckelbild... du har spökat ut
 dig som döden... du vill skrämma mig, men
 det skall ej lyckas dig... bort... usling... du
 ljuger, jag skall ej dö... jag är ej beredd... gå...
 gå... jag skall omvända mig! Bort... bort.....
 Ha, der står ju en annan grinande djefvul till
 ... hvad skrattar du åt... skratta i hel—te med
 dig... hvad är det för tafkor du håller... hu
 då... detta bleka ansigte... jag känner det ...
 Mathilda, kom hit och se om du känner det...
 är det ej bleka Mia... nej... se ej så på mig...
 det var ej jag, som vållade din olycka... men
 är du sjelfva f—n, som visar mig dessa tafkor...
 säg, är du f—n, som är här för att taga mig...
 hjälp... hjälp... hu... se der är norrmanen med
 de svarta mustascherna... hvad är det han hål-
 ler i hand... gift... nåd!... nåd!... det är ej jag,
 som gifvit honom det... ack. blott några sand-
 korn qvar i timglasets... nåd... nåd... jag kan
 ej dö... vill ej dö... nej...

I detta ögonblick bröts den djupa tyst-
 naden, som hittills blott af brutits af den sjukes
 hesa röst under hans vilda yrsel. af ett häftigt
 buller i ett yttre rum. Man hörde ett häftigt
 brottande. Ett nödrop trängde in, och man
 hörde fallet af en tung kropp. Omedelbart der-
 efter kastades dörren våldsamt upp och in skyn

dade — den beslöjade damen från ovädersnatten.

Med en drottning's hållning gick hon fram till sängen och betraktade kallt den sjukas tärda drag. Hon såg huru han vred sig i kvalfulla kropps- och själsmarter. Ett triumferande hånlöje krökte hennes läppar. Hon fattade hårdt i den döendes arm och skakade honom. Han vände då sina ögon mot henne, och en ljusglint af förstånd tycktes framtränga genom töcknet.

— Jag har hört, sade hon med skarp, hård röst, att ni ligger för döden. Med våld har jag inträngt hit, ty jag ville fråssa af att se en skurk plågas och, sedan din låga själ lemnat din usla kropp, fröjdas åt att jorden har ett odjur mindre.

Den sjuke mumlade:

— Hon, dämonen — min plågoande!

Han föll åter i yrsel men syntes ännu i yrseln vara underkastad ett magnetiskt fluidum under hennes af hat gnistrande blick r.

— Nåd — hjälp — förbannelse —

Hans ansigte betäcktes af svett; öfverläppen drogs krampaktigt upp under näsan, så att alla tänderna i öfvermunnen blottades och en blodfärgad fradga framträngde ur munnen.

En dof rossling och — kampen var slut. Han dog som han lefvat, spridande fasa och

elände omkring sig. Han var sjelf en lefvande förbannelse och dog, föraktad af hela världen och älskad af ingen, med en förbannelse på läpparne.

Dödsfallet och tilldragelserna vid dödsbädden voro dock så hemska, att till och med Mathilda bleknade och blef askgrå. Hela hennes varelse darrade liksom berörd af frossa.

Den beslöjade damen aflägsnade sig, uppgifvande ett gällt hänskratt, som kunde tränga genom märg och ben.

Af hufvudpersonerna i denna berättelse lefva ännu några.

Portvakten och utkastaren vid Kindstugatan har blifvit bränvinsadvokat, blåbandist, läsare, medhjelpare och springpojke åt

Planeten Olle, som fortfarande är lam och ej kan gå, utöfvar äfven han bränvinsadvokatycket och dränker sorgen öfver ett förfeladt lif och dåligt användande af ett ursprungligen godt hufvud i Rejmersholms absolut rena 44-procentiga — intaget litervis troligen det enda absolut rena, som förekommer i denna berättelse.

Den beslöjade damen synes någon enda

gång ute. Sorger och passioner, mer än åren, hafva blekt hennes kinders rosor, gjort henne mager och beröfvat henne de tjugande behag, som fordom gjorde henne så förtrollande. Men ännu ser hon lika stolt ut och är temligen väl klädd. Hvaraf hon lefver, är för mången en gåta, men — hon åtnjuter just ej det flackfriaste rykte. Hon tillhör dock ännu ej prostitutionen.

Mathilda Skogh — hon lefver ännu och lär snart återhemtat sig från det hemska intrycket vid dödsbädden, återhemtat sig så fullkomligt att hon, tack vare arvet efter den förste mannen, förskaffat sig en ny idyll, der sänjan påstås vara mycket stor, såsom t. ex. mellan hund och katt.

Hvilka taflor erbjuder ej lifvet! Huru djupt kan du ej förnedras, o menniska! Bygger du ej med egen hand din lyckas palats, lika väl som du gräfver din olyckas graf? Är det ej du sjelf, som bjuder minnet af det goda du uträttat dröja vid din grift, liksom du sjelf är den som sår frön till föraktets tistlar derpå?

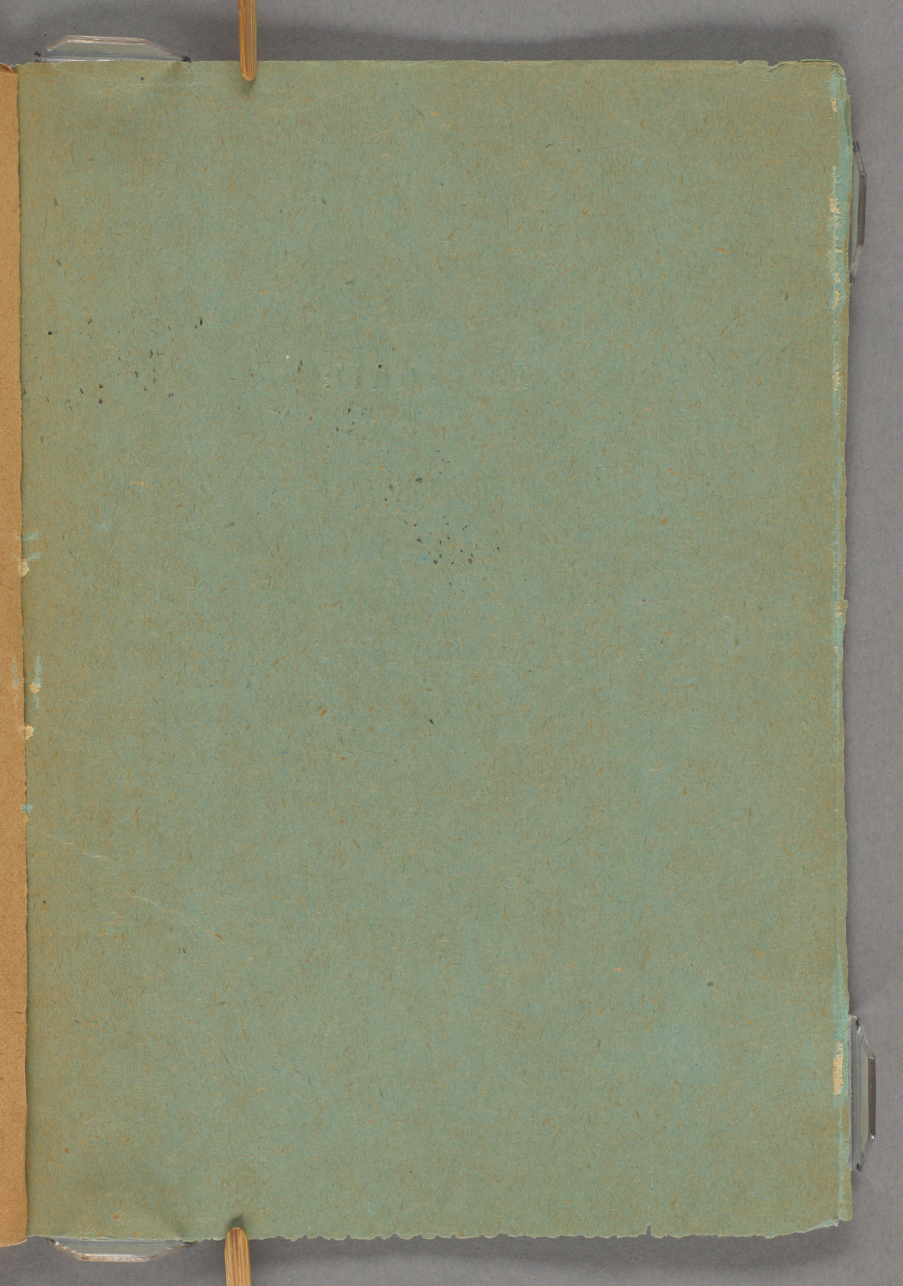
Herr Hjalmars pung
Blef trind och tung
Af hans förtjenst på flickor.
Och snål och rå
Han var också,
Hans lefnads byggnad full af sprickor.

Att fandan visst
Tog honom sist
En hvar bör rättvist finna.
En graf han vann,
Men sophög han
Ju bort till grafhög vinna.

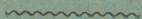
1871
The following is a list of the
names of the persons who
were present at the
meeting of the
Board of Directors
of the
Company
held on
the
1st day of
January
1871.

Mr. J. B. Smith
Mr. W. H. Jones
Mr. T. C. Brown
Mr. R. M. White
Mr. D. K. Green
Mr. F. L. Black
Mr. G. P. Gray
Mr. H. Q. Blue
Mr. I. R. Red
Mr. S. T. Yellow

Innehåll:

- I. Jäsningsperioden.
- II. Mäster Hjalmar i borgen.
- III. Giftas.
- IV. I röda rummet.
- V. Die Beschte eines Thoren.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

